

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ
ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2018

**ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΖΑΚΧΑΙΟΥ (Λουκ. ιθ' 1-10)
21 Ιανουαρίου 2018**

Ο πλούσιος αρχιτελώνης Ζακχαΐος, τῆς σημερινῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς δὲν ἦταν εὐτυχι-
σμένος. Τὰ πλούτη καὶ τὰ ἀξιώματα, πού διέθετε, ναὶ μὲν τοῦ ἔδιδαν κοινωνικὴ ἐπιφάνεια,
ὅμως τὸν ἄφηναν ἐσωτερικὰ ἄδειο, δὲν τὸν γέμιζαν καὶ δὲν τοῦ ἔδιναν τὴν πραγματικὴ
χαρὰ. Κάτι βαθύτερο τοῦ ἔλειπε, κάτι πού θὰ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ ἀποδιώξει τὸ βάρος ἀπὸ τὴ συ-
νεΐδησή του. Βάρος, τὸ ὁποῖο προερχόταν ἀπὸ τὶς ἀδικίες πού ἐκ τῶν πραγμάτων διέπραττε
ἀπὸ τὴ θέση τοῦ ἀρχιτελώνη.

Αὐτὸ δὲ πού ἔλειπε ἀπὸ τὸν ἀρχιτελώνη Ζακχαῖο ἦταν ὁ Θεός, γι' αὐτὸ καὶ ἡ ζωὴ του, ἡ ἐπι-
φανειακὰ πλήρης καὶ εὐτυχισμένη, ἦταν ἄνευ νοήματος. Ἡ διέλευση ὅμως τοῦ Κυρίου ἀπὸ
τὴν Ἱεριχὼ θὰ ἀποτελέσει εὐκαιρία ἐπανόρθωσης τῶν ἀδικιῶν του καὶ ἄρα προοπτικὴ λύ-
τρωσης καὶ δυνατὸτητα σωτηρίας. Τοῦτο τὸ γνωρίζει ὁ Ζακχαΐος, ὁ ὁποῖος ἂν καὶ ἀδικῶν
καὶ ἀμαρτάνων, εἶχε κατὰ βάθος ἀγαθὴ διάθεση ἀλλὰ καὶ πόθο ἐξόδου ἀπὸ τὴν κατάσταση
στὴν ὁποία βρισκόταν. Διὰ τοῦτο σπεύδει μπροστὰ καὶ σκαρφαλώνει σὲ μία συκομορέα, ὥ-
στε νὰ πετύχει τὸ ποθούμενο.

Ἡ αὐθόρμητη πράξη τοῦ ἀρχιτελώνη Ζακχαίου, πράξη, ἡ ὁποία οὐσιαστικὰ καταδεικνύει
τὴν ἀγαθὴ του διάθεση, δὲν διαφεύγει τῆς προσοχῆς τοῦ Κυρίου. Τὸν εἶδε ὁ Κύριος καὶ τοῦ
ζήτησε νὰ μείνει καὶ νὰ φιλοξενηθεῖ στὴν οἰκία του. Ἡ τιμὴ πού τοῦ κάνει ὁ Κύριος πυροδο-
τεῖ τὸ φιλότιμό του Ζακχαίου. Ὅχι μόνο τὸν ὑποδέχθηκε «χαίρων», ἀλλὰ καὶ τὸ σημαντικώ-
τερο ἔμπροσθεν πάντων καὶ παρὰ τὴν κοινωνικὴ του θέση, μὲ συντριβὴ καρδίας ἐξομολο-
γεῖται καὶ ἐπιζητεῖ τὴν ἐπανόρθωση τῶν ἀδικιῶν πού διέπραξε: «ἰδοὺ τὰ ἡμίση τῶν ὑπαρ-
χόντων μου, Κύριε, δίδωμι τοῖς πτωχοῖς, καὶ εἰ τινὸς τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετρα-
πλοῦν». Ἔτσι, ταπεινούμενος ὁ Ζακχαΐος καὶ ἐπανορθώνοντας τὶς ἀδικίες πού ἐπετέλεσε,
λαμβάνει τὴ λύτρωση τῆς ψυχῆς του.

Ἡ περίπτωση τοῦ ἀρχιτελώνη Ζακχαίου συνιστᾷ ἓνα ἰδιαίτερα διδακτικὸ παράδειγμα καὶ
προσφέρεται ὡς ἠχηρὴ ὑπενθύμιση στὸν κάθε ἓνα ἀπὸ ἐμᾶς. Τάχα ἐμεῖς δὲν ἀδικοῦμε τοὺς
ἄλλους; Δὲν σφάλουμε λίγο ἢ πολύ; Εἴμαστε μήπως ἄμεμπτοι στὶς διάφορες συναναστρο-
φές μας; Ἄς θελήσουμε νὰ ψάξουμε βαθειὰ μέσα μας καὶ θὰ ἀνακαλύψουμε ὅτι καὶ ἐμεῖς ἀ-
δικοῦμε, τόσο τοὺς ἀνθρώπους τῆς οἰκογένειάς μας ὅσο καὶ τοῦ ἐπαγγελματικοῦ καὶ τοῦ
κοινωνικοῦ μας χώρου. Ἡ δὲ ἀδικία πού κάνουμε στοὺς ἄλλους εἶναι ποικίλη. Πικραίνουμε,

κατακρίνουμε, συκοφαντούμε με τὴν ἄκριτη καὶ ἀπρόσεκτη συμπεριφορά μας. Κυριαρχούμενοι ἀπὸ τὸν φθόνον προσβάλλουμε καὶ κατηγοροῦμε τοὺς ἄλλους. Ἡ ἀπληστία μᾶς κατακυριεύει καὶ κλέβουμε εἴτε νομίμως εἴτε ἀνόμως. Πάντως κλέβουμε, τὴ στιγμή μάλιστα πὸ μένουμε ἀσυγκίνητοι ἀπὸ τὶς πολλὰς ἀνάγκες τῶν φτωχῶν. Ἀδικοῦμε βέβαια καὶ ὅταν δὲν καταδεχόμεστε νὰ συναναστραφοῦμε με ὅσους εἶναι κοινωνικὰ κατώτεροί μας.

Ἄρα, ἀφοῦ λίγο ἢ πολύ, κατὰ τὸν ἓνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο ἀδικοῦμε, πρέπει νὰ ἐνεργήσουμε κατὰ τὸν τρόπο τοῦ Ζακχαίου. Νά μετανοήσουμε δηλαδή εἰλικρινὰ καὶ νὰ διορθώσουμε θαρραλέα τὶς ὅποιες ἀδικίες κάναμε, ὥστε νὰ ἀκούσουμε καὶ ἐμεῖς τὸ «σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο». Καμμία ἁμαρτία καὶ κανένας ἁμαρτωλὸς ἄνθρωπος δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐμποδίσῃ τὴ φιλανθρωπία τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος «ἤλθε ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολωλός». Ὁ Χριστὸς δὲν θὰ μᾶς ἀποδιώξῃ οὔτε θὰ μᾶς ἀποστραφεῖ. Ἡ ἀγάπη του ἀναμένει τὴ μετάνοια τοῦ ἀπωλότοτος. Πρῶτος αὐτὸς μᾶς προσκαλεῖ νὰ τὸν προσεγγίσουμε, ὥστε νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸ φορτίο τῶν ἁμαρτιῶν μας· «Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι καγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς», μᾶς λέει. Μᾶς περιμένει νὰ μᾶς ἀνακουφίσῃ ἀπὸ τὸν καύσωνα τῆς ἀδικίας καὶ ἐν τέλει νὰ θεραπεύσῃ τὸ κενὸ τῆς ψυχῆς μας.

Ἀπὸ ἐμᾶς ἀπαιτεῖται μόνο ἡ φιλότιμη καὶ ἔμπρακτη ἐπίδειξη τῆς μετάνοιάς μας, ὥστε νὰ ἀνακουφίσουμε τὸ βάρος τῆς ψυχῆς μας καὶ ἡ ζωὴ μας νὰ χριστοποιηθεῖ.

Ἀμήν.

[dkpdf-button]